

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2020 roku

Referendarz sądowy E. J.

w Sądzie Rejonowym Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział II Cywilny

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2020 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.

przeciwko dłużnikom: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu

postanawia:

oddalić wniosek.

Referendarz sądowy E. J.

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wniósł do tut. Sądu o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 5 stycznia 2016 r, sporządzonemu przez notariusza O. P. w Kancelarii Notarialnej położonej w P. przy ulicy (...), wpisanemu pod repertorium A nr 132/2016 na rzecz wierzyciela (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. w zakresie obowiązku zapłaty przez spółkę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 365000,00 zł i M. P. kwoty 365000,00 zł. Wnioskodawca wniósł nadto o zasądzenie od dłużników solidarnie na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, iż w dniu 5 stycznia 2016 r. dłużnik – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. uznała swój dług wobec wierzyciela w wysokości 365000,00 zł i zobowiązała się do jego spłaty. Tytułem zabezpieczenia spółka złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji. Wyżej opisane zobowiązanie zostało osobiście poręczone przez M. P. do kwoty 365000,00 zł, na wypadek gdyby spółka zobowiązania nie wykonała. Poręczyciel również poddał się egzekucji. Wierzyciel wezwał dłużników do zapłaty pismami z dnia 26 marca 2018 r. i 1 sierpnia 2019 r., jednakże dłużnicy na wezwania nie zareagowali, nie uiszczając w żadnej części kwoty wskazanej w akcie notarialnym z dnia 5 stycznia 2016 r.

Referendarz sądowy zważył, co następuje:

Wniosek nie mógł zostać uwzględniony.

Zgodnie z treścią art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., tytułem egzekucyjnym jest akt notarialny w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej do wysokości w akcie wprost określonej albo oznaczonej za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, gdy w akcie wskazano zdarzenie, od którego uzależnione jest wykonanie obowiązku, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności. Oświadczenie o poddaniu się egzekucji powinno zawierać określoną w ustawie treść. Treść ta obejmuje elementy konieczne, które musi zawierać każde oświadczenie o poddaniu się egzekucji. Elementami koniecznymi, które pozostają wspólne dla wszystkich sposobów poddania się egzekucji są: wyrażenie woli poddania się egzekucji (tzw. klauzula lub formuła poddania się egzekucji), oznaczenie dłużnika i wierzyciela, określenie obowiązku

świadczenia, określenie podstawy obowiązku świadczenia oraz uzależnienie wykonania tytułu egzekucyjnego od pewnego zdarzenia. Poza tym treść oświadczenia o poddaniu się egzekucji może obejmować elementy dodatkowe, które nie muszą się w nim znaleźć. Przedłożony akt notarialny spełniał wymogi aktu notarialnego określone w art. 92 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie.

Wierzyciel wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu zachowując termin określony w § 1, tj. 31 grudnia 2020 r., jednakże nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 5 stycznia 2016 r. nie było możliwe z następujących względów.

W § 1 aktu notarialnego z dnia 5 stycznia 2016 r. M. P. oświadczył, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., której jest prezesem zarządu, zalega z zapłatą czynszu najmu wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu najmu lokalu użytkowego położonego w P. przy ulicy (...) w kwocie 365000,00 zł wobec wynajmującego spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.. Jednocześnie oświadczył, że zobowiązuje reprezentowaną przez siebie spółkę do spłaty kwoty 365000,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie, na wezwanie wierzyciela wysłane na adres wskazany w komparycji niniejszego aktu zawierające kwotę, numer rachunku i termin zapłaty oraz na wypadek nie wykonania powyższego zobowiązania, polegającego na zapłacie kwoty zaległego czynszu najmu za lokal użytkowy położony w P. przy ulicy (...) wraz z ewentualnymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie, poddaje reprezentowaną przez siebie spółkę wprost z tego aktu rygorowi egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do maksymalnej kwoty 365000,00 zł, wskazując (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. jako wierzyciela. Stawający oświadczył, że zdarzeniem od którego uzależnione jest spełnienie powyższego obowiązku, jest nie zapłacenie kwot określonych w wezwaniu do zapłaty, w kwocie, w sposób i w terminie w wezwaniu wskazanym.

W § 2 stawający oświadczył ponadto, że zobowiązuje się, w przypadku nie zapłacenia powyższej kwoty przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., do zapłaty kwoty 365000,00 zł, stanowiącej zaległy czynsz wraz z odsetkami za opóźnienie i to wynajmującemu – spółce pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. (poręczenie). Stawający oświadczył, że na wypadek nie wykonania powyższego zobowiązania, polegającego na zapłacie tytułem poręczenia, kwoty zaległego czynszu najmu za lokal użytkowy położony w P. przy ul. (...) wraz z ewentualnymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie, w kwocie, w terminie i na rachunek bankowy określone w wezwaniu do zapłaty, przesłanym przez wierzyciela, poddaje się wprost z tego aktu rygorowi egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do maksymalnej kwoty 365000,00 zł, wskazując spółkę pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. jako wierzyciela. Stawający oświadczył, że zdarzeniem od którego uzależnione jest spełnienie powyższego obowiązku, jest nie zapłacenie kwot określonych w wezwaniu do zapłaty, w kwocie, w sposób i w terminie w wezwaniu wskazanym.

Jak wynika z treści art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., ustalenie w akcie notarialnym zdarzeń warunkujących wykonanie obowiązku ma charakter obligatoryjny. Biorąc pod uwagę zasadę swobody umów (art. 353¹ k.p.c.), sposoby określenia tych zdarzeń mogą być różne. Tym niemniej, sąd (referendarz sądowy) w postępowaniu klauzulowym powinien ustalić, czy doszło do zdarzeń wymienionych w akcie notarialnym, tj. czy wystąpiło zdarzenie od którego uzależnione jest wykonanie tytułu egzekucyjnego. Wykazanie tych okoliczności obciąża zaś wierzyciela. Kwestie te ulegają ustaleniu wyłącznie w oparciu o dokumenty przedstawione przez wierzyciela i załączone do wniosku, a sąd (referendarz sądowy) rozpoznaje wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu na posiedzeniu niejawnym bez wysłuchania stron (art. 766 k.p.c.). Podkreślić należy, iż wierzyciel musi mieć na uwadze, że postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, w którym dłużnik poddał się egzekucji, jest uproszczoną formą tytułu wykonawczego, co następuje na podstawie przedłożonych dokumentów. Postępowanie to ma charakter jedynie formalny, sprawa zostaje rozpoznana bez udziału dłużnika i w związku z tym należy dochować wszelkiej staranności, aby wykazać spełnienie warunków nadania klauzuli wykonalności, jak również warunki te muszą być precyzyjnie określone. W przeciwnym razie zachodziłoby niebezpieczeństwo uzyskiwania tytułu wykonawczego bez należytej kontroli. Postępowanie toczy się przy tym na podstawie przedłożonych dokumentów. Wskazać należy, że warunkiem nadania klauzuli wykonalności jest wymagalność samego świadczenia, co do

którego dłużnik poddał się egzekucji, zaś sąd (referendarz sądowy) rozważa, czy dobrowolne poddanie się egzekucji nie pozostaje w sprzeczności z innymi postanowieniami aktu, które ograniczałyby to dobrowolne poddanie się egzekucji bądź uzależniałyby od wzajemnych świadczeń wierzyciela. Rozróżnić zatem należy wymagalność samego zobowiązania od spełnienia warunków, od których strony uzależniły samo nadanie klauzuli wykonalności. Ponadto w dniu 21 sierpnia 2019 r. wszedł w życie przepis art. 782¹ k.p.c., zgodnie z którym Sąd (referendarz sądowy) obligatoryjnie odmawia nadania klauzuli wykonalności m. in. jeżeli w świetle okoliczności sprawy jest oczywiste, że wniosek jest sprzeczny z prawem albo zmierza do obejścia prawa, z okoliczności sprawy z i treści tytułu egzekucyjnego wynika, że objęte tytułem wykonawczym roszczenie uległo przedawnieniu, chyba że wierzyciel przedstawi dokument z którego wynika, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia.

W myśl art. 786 § 1 k.p.c., jeżeli wykonanie tytułu egzekucyjnego jest uzależnione od zdarzenia, które udowodnić powinien wierzyciel, sąd nada klauzulę wykonalności po dostarczeniu dowodu tego zdarzenia w formie dokumentu urzędowego lub prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym. Nie dotyczy to wypadku, gdy wykonanie jest uzależnione od równoczesnego świadczenia wzajemnego, chyba że świadczenie dłużnika polega na oświadczeniu woli. To jedyne dowody, za pomocą których wierzyciel może wykazać, że wystąpiło zdarzenie, od którego uzależnione jest wykonanie tytułu egzekucyjnego. Przez zdarzenia, o których mowa w tym przepisie, rozumieć należy zawarte w treści tytułu egzekucyjnego przesłanki merytoryczne, od których zależy powinność wykonania przez dłużnika świadczenia wynikającego z treści tytułu. Specyfika instytucji poddania się egzekucji w oparciu o art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. powoduje, iż dobór zdarzeń, od których uzależnia się wykonanie obowiązku po stronie dłużnika musi uwzględniać ograniczenia dowodowe. W przeciwnym wypadku, pomimo formalnej poprawności konstrukcji oświadczenia o poddaniu się egzekucji, nadanie klauzuli wykonalności ze względów dowodowych będzie niemożliwe.

W niniejszej sprawie zdarzenie określono każdorazowo jako nie zapłacenie kwot określonych w wezwaniu do zapłaty, w kwocie, w sposób i w terminie w wezwaniu wskazanym. Tym samym wierzyciel powinien wykazać zaistnienie powyższego zdarzenia, dokumentami w formie określonej w art. 786 § 1 k.p.c. Wnioskodawca obowiązkowi temu nie sprostął. O powstaniu tytułu egzekucyjnego decyduje treść oświadczenia wyrażona w akcie notarialnym. W sposób wiążący dla podmiotów prawa cywilnego wykładni oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji dokonują wyłącznie organy stosujące prawo, w przypadku oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji organem tym jest sąd (referendarz sądowy) rozpoznający wniosek o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności. W celu wykazania ziszczenia się wyżej opisanego zdarzenia wnioskodawca przedłożył wezwania do zapłaty z dnia 1 sierpnia 2019 r. z podpisem notarialnie poświadczonym oraz oświadczenie wierzyciela z podpisem notarialnie poświadczonym. Przy rozpoznawaniu wniosku na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. należy odpowiedzieć na pytanie, czy przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty, mające wykazać określone w akcie notarialnym zdarzenie, wykazują powyższe zdarzenie oraz czy zachowują formę wymaganą ustawą. Wysłanie dłużnikom wezwania i oświadczenie wierzyciela nie wykazuje zdarzenia opisanego w § 1 i 2 aktu notarialnego z dnia 5 stycznia 2016 r. (okoliczności negatywnej).

Po wtóre, wobec zastosowania powyższej konstrukcji prawnej, wskazać w tym miejscu należy, iż z przedłożonego aktu notarialnego bezpośrednio nie wynika termin spełnienia określonych kwot, ich wysokość i sposób spełnienia, bowiem zastrzeżono, że powyższe okoliczności będą wynikać z wezwania do zapłaty. Akt notarialny zawiera w tym zakresie w stosunku do obu dłużników odesłanie do wezwania do zapłaty. Aby można było zbadać, czy uchybiono terminowi płatności żądanych kwot, akt notarialny musi wyraźnie i precyzyjnie wskazywać terminy płatności tychże kwot i sposób ich obliczenia. Akt notarialny stanowiący tytuł egzekucyjny jest bowiem integralną całością i to z tytułu egzekucyjnego muszą wynikać kompleksowo wszystkie okoliczności wskazane w opisie zdarzenia, a jeżeli warunkiem jest nie spełnienie świadczenia w terminie, wówczas to akt notarialny powinien jednoznacznie określać termin płatności tego świadczenia. Nadejście terminu do spełnienia świadczenia stanowi merytoryczną przesłankę stanowiącą przedmiot kognicji sądu w postępowaniu klauzulowym, warunkującą uwzględnienie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Wskazanie w akcie notarialnym terminu spełnienia przez dłużnika świadczenia przez podanie daty lub okresu czasu liczonego od określonej daty pozwala nadać klauzulę wykonalności po upływie tego terminu, bez konieczności udowadniania dokumentami, że już upłynął. Gdy jednak oznaczenie terminu nastąpi w powiązaniu z warunkiem przez odwołanie się do określonego przyszłego i pewnego zdarzenia, wówczas wierzyciel ma obowiązek udowodnić za

pomocą wskazanych w art. 786 k.p.c. środków dowodowych, że to zdarzenie wystąpiło (por. postanowienie SN z dnia 5 marca 1999 r., I CKN 1069/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 160).

Ponadto, 5 stycznia 2016 r. dłużnik oświadczył, że zalega z zapłatą czynszu najmu wraz odsetkami za zwłokę z tytułu najmu lokalu użytkowego położonego w P. przy ul. (...) w kwocie 365000,00 zł (uznanie długu). We wniosku z dnia 14 października 2019 r. wierzyciel żądał nadania klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 5 stycznia 2016 r. w zakresie obowiązku zapłaty przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwoty 365000,00 zł i w zakresie obowiązku zapłaty przez M. P. kwoty 365000,00 zł. Nie budzi wątpliwości w doktrynie i w orzecznictwie, iż wnosząc o nadanie klauzuli wykonalności na akt notarialny wierzyciel powinien wskazać, na jaką konkretnie kwotę żąda nadania klauzuli wykonalności i z jakich konkretnie roszczeń ma ona wynikać (przykładowo za jaki okres płatności czynszu najmu lokalu). Z lapidarnego wniosku wierzyciela nie wynika, jakie należności miałyby obejmować powstały na skutek nadania klauzuli wykonalności tytuł wykonawczy, czyli należności z jakiego konkretnie tytułu podlegałyby egzekucji. Klauzula wykonalności nadawana jest bowiem w granicach wniosku wierzyciela (art. 321 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), a wysokość świadczenia musi jednoznacznie wynikać z treści tytułu wykonawczego. We wniosku o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu niezbędne jest podanie konkretnej kwoty, na którą wnioskodawca żąda nadania klauzuli wykonalności i sprecyzowanie przy tym, z czego taka wysokość wynika. Zgodnie z art. 783 § 1 k.p.c., postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wymienia m.in. tytuł egzekucyjny, a w razie potrzeby oznacza świadczenie podlegające egzekucji i zakres egzekucji. Taka potrzeba zachodzi właśnie w przypadku tytułu egzekucyjnego nie pochodzącego od sądu, jakim jest akt notarialny. Powołanie przez dłużnika w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji podstawy obowiązku świadczenia, obok sprecyzowania wysokości świadczenia, pełni dwie istotne funkcje: umożliwia stwierdzenie, czy obowiązek ten podlega przymusowemu wykonaniu w trybie postępowania egzekucyjnego w sprawach cywilnych oraz daje dłużnikowi możliwość podjęcia obrony w razie sporu z wierzycielem co do istnienia lub zakresu tego obowiązku (por. M. Walasik, Poddanie się egzekucji aktem notarialnym, s. 155 – 156; postanowienie SO w Świdnicy z dnia 25 stycznia 2016 r., sygnatura akt II Cz 30/16, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych; postanowienie Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 16 stycznia 2013 r., sygnatura akt I Co 45/13, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych). Podjęcie przez dłużnika środków obrony w postaci odpowiednich powództw nie byłoby możliwe, gdyby tytuł wykonawczy nie wskazywał jednoznacznie z jakiej podstawy wynika obowiązek świadczenia dłużnika i jaka jest skonkretyzowana wysokość tego obowiązku. Z punktu widzenia pozycji dłużnika, który w postępowaniu klauzulowym nie ma możliwości udziału, takie doprecyzowanie świadczenia podlegającego egzekucji i zakresu egzekucji jest niezbędne. Wnosząc o nadanie klauzuli wykonalności na akt notarialny zawierający oświadczenie dłużnika złożone w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. wnioskodawca podaje bowiem konkretną kwotę, na którą żąda nadania klauzuli wykonalności, precyzując przy tym dokładnie, z czego taka wysokość wynika. Kwestie te podlegają ustaleniu wyłącznie w oparciu o dokumenty przedstawione przez wierzyciela, albowiem jak już wskazano, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu na posiedzeniu niejawnym bez wysłuchania stron. Klauzula wykonalności może zaś zostać nadana jedynie w zakresie w jakim akt notarialny spełnia wymogi tytułu egzekucyjnego, jasno i jednoznacznie formułując obowiązek dłużnika oraz z zakresie, w którym dłużnik jednoznacznie poddał się egzekucji. Postępowanie klauzulowe jest bowiem postępowaniem o charakterze ściśle formalnym, wszystkie dokumenty niezbędne do uwzględnienia wniosku składane są wraz z wnioskiem. To wnioskodawca odpowiada za takie przedstawienie dokumentów, które umożliwia zapoznanie się z ich treścią przed rozpoznaniem wniosku (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2016 r., XV Cz 358/16) i ponosi konsekwencje zaniechania powołania twierdzeń i wniosków dowodowych bądź powołania takich, które okazały się nieprzydatne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2001 r., IV CZ 64/01, OSN 2002/3/36). Postępowanie klauzulowe nie umożliwia weryfikacji kwestii materialnoprawnych, jak choćby istnienia zobowiązania. Na tą okoliczność dłużnikowi służą środki obrony w postaci odpowiednich powództw, jednakże podjęcie obrony za pomocą tych powództw nie byłoby możliwe, gdyby tytuł wykonawczy nie wskazywał jednoznacznie z jakiej podstawy wynika obowiązek świadczenia dłużnika i jaka jest skonkretyzowana wysokość tego obowiązku. Tym samym wnioskodawca winien na etapie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na akt notarialny zawierający oświadczenie dłużnika złożone w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. podać konkretną kwotę, na którą żąda nadania klauzuli wykonalności, precyzując przy tym, z czego taka wysokość wynika.

Poręczenie ma charakter akcesoryjny, czyli prawo to jest ściśle sprzężone z innym stosunkiem zobowiązaniowym. Oznacza to, że istnienie oraz kwota długu mają wpływ na występowanie i rozmiar poręczenia, strony umowy poręczenia mogą tą równorzędną odpowiedzialność poręczyciela zawęzić lub zmienić, nawet na model posiłkowy, wówczas dług poręczyciela stanie się wymagalny dopiero po próbie uzyskania świadczenia od dłużnika – M. P. w § 2 aktu notarialnego oświadczył, że zobowiązuje się, w przypadku nie zapłacenia powyższej kwoty przez spółkę pod firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., do zapłaty kwoty 365000,00 zł.

Należy mieć również na uwadze, iż roszczenia majątkowe, co do zasady, ulegają przedawnieniu. Jak już wskazano, Sąd (referendarz sądowy) obligatoryjnie odmawia nadania klauzuli wykonalności jeśli z okoliczności sprawy z i treści tytułu egzekucyjnego wynika, że objęte tytułem wykonawczym roszczenie uległo przedawnieniu. O ile w niniejszej sprawie nie jest znany termin początkowy powstania zaległości z tytułu czynszu najmu lokalu użytkowego, o tyle musiały one powstać przed dniem 5 stycznia 2016 r., albowiem w tym dniu doszło do uznania długu i poręczenia. Termin przedawnienia może bowiem zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 3 k.c. ulec przerwaniu na skutek czynności podjętych przez samego dłużnika. Czynnością taką jest uznanie długu przez osobę zobowiązaną do jego spełnienia. Przerwanie terminu przedawnienia oznacza, iż termin ten biegnie od początku. Nie będzie to miało jednak miejsca w każdym przypadku, w przypadku bowiem uznania roszczenia przez dłużnika już po okresie przedawnienia, nie dochodzi do jego przerwania. Oświadczenie bowiem o uznaniu długu, złożone po upływie terminu przedawnienia, nie wywiera żadnych skutków prawnych, w tym nie powoduje, że termin przedawnienia biegnie na nowo. Przerwać można bowiem tylko taki termin, który jeszcze nie upłynął (por. SA w W., wyrok z dnia 7 listopada 2007 r., VI ACa 826/07). Właściwe uznanie przybiera formę umowy i zawiera oświadczenie dłużnika potwierdzające, że ciąży na nim określony dług i zobowiązany jest go spłacić. Umowa taka odwołuje się i potwierdza istnienie długu powstałego wcześniej w stosunkach między dłużnikiem a wierzycielem, ale takiego długu nie tworzy. Niewłaściwe uznanie długu jest natomiast oświadczeniem wiedzy dłużnika, któremu nie towarzyszy zamiar, ani świadomość wywołania skutków prawnych. Innymi słowy dłużnik nie zamierza, poprzez swoje oświadczenie, przerywać biegu przedawnienia, jednak dochodzi do tego z mocy prawa, przy czym wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, iż bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach zakreślonych uznaniem (por. wyrok SN z 16 marca 2012 r., IV CSK 366/11).

W niniejszej sprawie nie jest znany okres za jaki w dniu 5 stycznia 2016 r. zostało uznane roszczenie, tym niemniej nawet przy przyjęciu, iż w dniu 5 stycznia 2016 r. doszło do przerwania terminu przedawnienia, wniosek musiał zostać oddalony. Zgodnie bowiem z treścią art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018 r. (art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw), dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, termin przedawnienia wynosi trzy lata. W niniejszej sprawie zatem, nawet przy przyjęciu, iż w dniu 5 stycznia 2016 r. doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 5 stycznia 2019 r. Wierzyciel nie przedstawił dokumentu z którego wynikałoby, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia w pozostałym zakresie. Co oczywiste, samo wysłanie dłużnikowi wezwania do zapłaty nie przerywa biegu terminu przedawnienia.

Podkreślić należy, iż oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nie pozbawia wnioskodawcy ochrony prawnej, bowiem oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu nie stwarza powagi rzeczy osądzonej i wniosek może być ponowiony, a jeżeli nie jest możliwe uzyskanie klauzuli wykonalności w postępowaniu klauzulowym, wierzyciel może także wszcząć postępowanie rozpoznawcze w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego w postaci orzeczenia i skorzystać z pozostałych sposobów zabezpieczenia roszczenia. Okoliczność bowiem, że powód dysponuje tytułem egzekucyjnym w postaci aktu notarialnego, nie stanowi przeszkody do wszczęcia tego postępowania i wydania orzeczenia co do istoty. Zgodnie również z art. 782¹ § 2 k.p.c. prawomocne oddalenie wniosku na podstawie § 1 pkt 2 nie pozbawia wierzyciela prawa do wystąpienia z powództwem o ustalenie, że objęta tytułem egzekucyjnym wierzytelność nie uległa przedawnieniu. Nie dotyczy to sytuacji, gdy wierzycielowi przysługuje dalej idące roszczenie.

Wobec oddalenia wniosku wnioskodawca poniósł koszty związane z niniejszym postępowaniem we własnym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie cytowanych przepisów, należało orzec jak w sentencji postanowienia i oddalić wniosek w całości.

Referendarz sądowy E. J.